

Zarándoklat kalandokkal (Agócs Enikő lineáris-humoros beszámolója)

Vasárnap reggel 6 óra. A fiú kollégium kápolnájában a 11. évfolyam énekli a szentmise kezdőénekét. Átlagosnak semmiképp sem mondanám. De vajon mit keres 3 osztály ilyen korai időben az iskola kapuin belül?....

A lelkünket készítettük fel, a már hosszú ideje várt római zarándoklatra. Bár fáradtak voltunk, feltöltött minket a szentmise. A hosszúnak ígérkező buszút kezdetét vette. A buszozások alkalmával általában három féle diáktípust lehetett megtalálni. Az első, aki elfoglalta a helyét a buszon és már öt perc múlva hallani lehetett a horkolását, a második, aki rögtön megéhezett a tudattól, hogy utazni fogunk, harmadik pedig, akiből az utazás nevetőgörcsöt hozott ki. Ezt összeegyeztetni! Este megérkeztünk Caorléba és kaptunk egy kis szabadidőt, hogy felfedezhessük tranzitszállásunk csodás városát. Voltak bevállalásabbak, akik megmártóztak a jéghideg tengerben, és voltak, akik maradtak a séta mellett. A szálláson rituálisan elfogyasztottunk egy-egy „zacskós levest”, majd bezuhantunk az ágyba.

Másnap korán kezdtük meg utunkat, hogy minél előbb megérkezhessünk a Punta Sabbioni kikötőbe, ahonnan egy hajóval eljutottunk Velencébe. Kerestem a tavat, aztán rá kellett jönnöm, hogy ez nem az a Velence. A Szent Márk téren jó turista módra megettünk a galambokat. Igaz, hogy majdnem eltévedtünk, de a szívünkhöz nőttek ezek a gyönyörű, szűk utcák. Google térkép, köszi, hogy vagy nekünk! Rómába későn és fáradtan érkeztünk meg.

A keddi nap nagyon mozgalmas volt. Megnéztük a csodás Szent Péter bazilikát, annak kupoláját és terét. A Piazza Navonán elkészítettük osztályképünket, megcsodáltuk a Pantheon, majd a Trevi-kútba bedobálta mindenki a maga érméjét. A San-Pietro in Vincoliban élőben láthattuk a Mózes szobrot, amit eddig csak a tankönyvek jobb alsó sarkában tekinthettünk meg. A Santa Maria Maggiore-ban eltölthettünk pár csendes percet a nagy nyüzsgést megtörve. A Spanyol-lépcsőnél vidám perceket éltünk meg, mikor is egy árus ránk akart sózni egy lézert, amire szerinte nekünk óriási szükségünk volt.

Szerda reggel nagy izgalommal ébredtünk, mert tudtuk, hogy ez a pápai audiencia napja. A hosszú sorokat kivártuk és elfoglaltuk a helyünket. A rövid esőzést kivéve szép volt az idő. Mikor közeledett a pápa az autóval mindenki felállt a székekre. Nos, én a 160-at alulról súrolom, így kicsit kétségbe estem, hogy csak az emberek hátát fogom látni. Kihasználta a magasságom hiányát, és a hónok alatt átkúsza, egyszer csak a kordonok mellett találtam magam, így volt szerencsém kb. másfél méterről látni a Szentatyát. A ceremónia után lehetőségem volt interjút adni a Vatikáni Rádióknak, [\(IDE KATTINTVA ELOLVASHATÓ!\)](#) amiért nagyon hálás vagyok. Innen elsétáltunk a Campo di Fiorihoz, majd a Capitoliumhoz. Bejártuk az Il Gesut és Szent Ignác szobáját, ahol megemlékeztünk a jezsuita rend alapítójáról.

Csütörtök reggel el sem akartuk hinni, hogy az utolsó római napunknak nézünk elébe. A Lateráni bazilikával kezdtünk, amit az első nyilvános keresztény templomként tisztelünk. Következő helyszínünk a Szent Lépcső volt, ahol meglepően sokan térdelve, imádsággal mentünk fel. (Nem az eredetin, mert azt épp restaurálták.) Itt egy nagyon jó imaélményben volt részem. A következő célpontunk a Colosseum volt. Nos, arról, hogy belül hogy nézett ki, nem tudok hitelesen mesélni, mert a biztonsági ellenőrzésen az ukulelémet fegyvernek nézték, de sebj. Beírtam a Google-ba, megnéztem, és tényleg szép! Fogtunk egy buszt és elindultunk a katakombák felé. Én már szívtam a fogamat és azon gondolkodtam, hová rejtsem a hangszert. (Kellene nekem kitalálni, hogy majd utcazenész és abból meggazdagodom...) Hál' Istennek könnyedén átengedtek, igyekeztem szépen

mosolyogni. A Gregorián egyetemen részt vettünk egy szentmisén, amit egy Jancsó Árpai bácsi „audiencia” követett. Jó volt újra találkozni egykori mesterünkkel. Elérkezett a pénteki nap. Rómát elhagytuk, de nem volt okunk szomorkodni, mert az utunk a csodás Assisibe vezetett. Nem csak a mi utunk vezetett oda, hanem Angela Merkelé is. Egyrészt rossz volt, hogy nem láthattuk Szent Ferenc sírját, másrészt a német államfő eszembe juttatta, hogy még van tanulnivalóm német vizsgára, harmadrészt jó volt, hogy kaptunk több szabadidőt így felfedezhettük Assisi elképesztően szép, szűk utcáit. Nehezemre esett elhagyni a kapuit. Este megérkeztünk a már ismerős tranzitszállásunkra és kissé letörve feküdtünk le, mert tudtuk, hogy vésszen közeledik a zarándoklat vége. Biztos többeneknek feltűnt (főleg a kollégista társaimnak), hogy eddig még nem szóltam semmit az ételekről. Két szó: Mamma mia! Az olasz tésztáknak nincs párja! A konyhásnének pedig még a nosztalgizásról is gondoskodtak, mivel a „rómás” hét után egyik nap pizza volt a vacsora. Grazie!

Megragadom az alkalmat, hogy megköszönjem szüleinknek az áldozatot, osztályfőnökeinknek a sok

szervezést, gondoskodást, és minden jezsuitának a segítségét. Különösen Elek Laci atyának, aki olasz tudásával és az olasz mentalitás betanításával sokat hozzá tett, hogy a zarándoklat sikeres legyen.

Most már Róma nem csak örök város, hanem örök emlék is. (Agócs Enikő 11. b)